

en vis Sum, forlat der skulde kunne anstilles hyderligere Under øgelsler eller deslige, skulde Rigsdagen være bunden derved. Nei, Meningen er, at naar det er slaaet fast, at et Arbeide skal udføres og Maaden, hvorpaa det skal udføres, hvor mange Penge, der maa anvendes dertil, og i hvilken Tid det skal udføres, saa bør den Omstændighed, at Bevillingsmagtens forskjellige Faktorer ikke kunne blive enige om en Finantslov for et enkelt Aar, ikke medføre den Forstyrrelse, det vilde kunne gjøre i Arbeidet, at en Afbrydelse fandt Sted i et Aar. Det forekommer mig, at den Bestemmelse, jeg saaledes har bragt i Forslag, maa siges at være stemmende med, hvad der baader det hele Samfund. Og denne Bestemmelse er efter min Formening den egentlige Hovedkjerne i mit Forslag. Naar jeg har fremsat et Forslag, der falder i 3 Dele, er det nemlig ikke min Mening, at disse 3 Dele skulde kunne ribes fra hinanden, at man skulde kunne tage den ene Del og lade den anden ligge. Min Mening har været den at søge at raade Bod paa de uløselige Konfliktter, der ere komne til Stede mellem Lovgivningsmagtens Faktorer, fordi der har viist sig at være en forskjellig Opfattelse af Grundlovens sande Mening. Ja, jeg vil tale endnu mere aabent og tydelig. Det er min Mening, at der har viist sig Fare for vort Samfund, Fare for en rolig Udvikling, i Følge en misforstaaet Opfattelse eller i alt Fald en misforstaaet Brug af Bevillingsretten. Dette har efter min Formening ført til Overtagelse, der paa den anden Side have fremkaldt Tilstande, som have givet Rum for den Opfattelse, at de fra den ene Side begaaede Feil benyttes som tilstrækkelige Grunde til fra den anden Side ligeledes at gaa ud over Maalet og Normen for, hvad der er Ret. Det, som forekommer mig at være nødvendigt for at bringe Statskassen tilbage i et roligt og smukt Forvand maatte være at sætte saadanne Bestemmelser ind i Grundloven, at man saa vidt muligt gjorde det klart, hvilket det Rette er, og fjernede Fristelsen og Anledningen til og Paastudet for at gjøre Overtagelse ved Krænkelse af de forfatningsmæssige Bestemmelser. De Steder i Grundloven, som efter min Mening have viist sig at give Anledning til — lad mig ikke unødvendig bruge stærke Udtryk — disse Mis-

forstaaelser, ere netop Paragraferne 49 og 25. Derfor vil jeg have dem begge forandrede. Jeg fordrer, som jeg sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, at man fra alle Sider skal vise nogen Erkjendelse af, at man har begaaet Feil, en Erkjendelse af, at man har bedømt Modstanderne urigtigt, en Erkjendelse af, at det er nødvendigt at vise nogen Resignation. Naar jeg forlanger, at der skal viges paa den ene Side, skal der derfor ogsaa viges paa den anden Side; skal der have Sikkerhed mod Overtagelse fra den ene Side, maa der ogsaa have Sikkerhed mod Overtagelse fra den anden Side. Kun derigjennem kunne vi naae til Opgivelsen af den Mistænksomhed, som er den dybe og sande Grund til, at det er umuligt at komme til Overenskomst. Og jeg føler mig overbevist om, at Ønsket om en Overenskomst næres lige saa varmt fra Regjeringens Side som fra min. Det er umuligt Andet, end at den Kamp, hvori vi nu befinde os, maa staa for Regjeringen som ligesaa sørgelig som for mig. Lad Regjeringen have nok saa fuld en Tro paa, nok saa fast en Overbevisning om, at i Tidens Løb vil den seire, det kan dog ikke være Andet, end at den maa kunne møde mig deri, at denne Tilstands Forlængelse medfører Fare for uendelig meget Godt, og som jeg har sagt og skal gjentage, fornemmeligen Fare for, at den danske Folketarakter skal blive mere eller mindre forvansket, hvilket jeg anser for en uoprettelig Ulykke. Man har sagt, at Hovedtingen er, at Bevillingsretten, som er det Bedste og Dyrebareste, som det danske Folk har tilbage af den Frihed, det fik ved Grundloven, ikke hyderligere bortgives. Hvis det forholdt sig saaledes, at den Bevillingsret, det danske Folk har i Følge Grundloven, blev ødelagt ved mit Forslag, ja saa kunde jeg forstaa, at man velsonnede som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (N. Holck): om jaaa Kampen skal blive lang og seig, det faar ikke hjælpe, det gjaelder det danske Folks Frihed og Ære. Men lader os da undersøge, om det virkelig forholder sig saa, at en Forandring i Grundloven saaledes, som jeg foreslaar, vil føre til Opgivelse af et saa stort og dyrebart Gode som det, hvorom der er Tale. Jeg tror det ikke. Der har været talt meget i de sidste Dage om, hvorvidt Grundloven af